

Küçük Marmoset

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Marmoset

Aysel Banu YAVUZAL

Yeşil yağmur ormanının yükseklerinde, yaprakların sabah çiyiyle damladığı yerde küçük bir marmoset yaşırdı. Yumuşak altın-kahverengi tüyleri, krem beyazı bir yüzü ve kocaman yuvarlak koyu kahverengi gözleri vardı. Uzun çizgili kuyruğu bir soru işareti gibi dalın etrafına kıvrılırdı. Küçücüktü, neredeyse bir çay fincanı kadardı ve kendini çok yalnız hissediyordu.

Her gün küçük marmoset ağaçtan ağaca sallanır, oynayacak birini arardı. Tukanlara seslenirdi ama onlar sadece bağıırdı. Kelebeklere el sallardı ama onlar kanat çırpıp uçup giderdi. 'Benim arkadaşım olacak kimse yok mu?' diye iç çekerti. Yağmur ormanı seslerle doluydu ama hiçbirini onun için değildi.

Sıcak bir akşam, güneş alçalırken marmoset minik bir şarkı duydu. Şarkı eğrelti otlarının arasından gümüş bir iplik gibi süzülüyordu. Sesi takip etti ve bir yaprağın üzerinde oturan küçük bir ağaç kurbağası buldu. Kurbağanın zümrüt yeşili derisi hafifçe parlıyor, turkuaz karnı ısıldıyordu. 'Merhaba!' dedi kurbağa. 'Ben Kurbağa. Benimle şarkı söylemek ister misin?'

Marmoset'in koyu gözleri kocaman açıldı. 'Parlayabiliyorsun!' diye fısıldadı. Kurbağa geniş, dostça bir gülümsemeyle gülümsedi. 'Mutlu olduğumda parlarım,' dedi. 'Ve seninle tanıştığım için mutluyum.' Hareket ettikçe hışırdayan minik, örgü yapraklardan bir pelerin giyiyordu. Marmoset göğsünün içinde sıcak bir kıvılcım hissetti. 'Ben Marmoset,' dedi. 'Ben de seninle tanıştığım için mutluyum.'

O gece Kurbağa yağmur ormanı hakkında yumuşak bir şarkı söyledi. Turkuaz karnı ışıkla nabız gibi atıyordu ve marmoset yakındaki bir dala kıvrılmış, dinliyordu. 'Şarkın çok güzel,' dedi. 'Karanlığın dostça hissettirmesini sağlıyor.' Kurbağa başını salladı. 'Müzik sihirdir,' dedi. 'Yalnız geceleri aydınlık gecelere dönüştürür.' Marmoset günlerdir ilk kez gülümsedi.

Sabah Kurbağa, 'Hadi bir maceraya çıkalım! Eğrelti otlarının arasından geçen gizli bir patika biliyorum,' dedi. Marmoset tereddüt etti. 'Ya kaybolursak?' diye sordu. Kurbağa biraz daha parladı. 'Birbirimiz varız,' dedi. 'Arkadaşlar her macerayı daha eğlenceli kılar.' Böylece birlikte yola koyuldular; marmoset zıplayarak, Kurbağa hoplayarak, yan yana.

Yağmur ormanının derinliklerine doğru ilerlediler; dev eğrelti otlarını ve sarkan sarmaşıkları geçtiler. Kurbağa'nın altın benekleri minik yıldızlar gibi parıldıyordu. Marmoset'in çizgili kuyruğu heyecanla sallanıyordu. Devrilmiş bir kütüğün üzerinden bir dereyi geçtiler ve yosunlu kayaların üzerinden tırmandılar. 'Nereye gidiyoruz?' diye sordu marmoset. 'Göreceksin!' dedi Kurbağa, kehribar gözlerinde bir pırıltıyla.

Kısa süre sonra yumuşak bir mırıldanma sesi duydular. Bir yaprak perdesini aralayıp ilerledikçe ses yükseldi. Sonra durup nefesleri kesildi. Dev bir ağacın köklerinin arasına sıkışmış küçücük bir köy vardı. İnce dallardan ve yapraklardan yapılmış küçük evler kıvrımlı bir patika boyunca dizilmişti. Minik fenerler ateş böcekleri gibi parlıyordu. 'Saklı bir köy!' diye fısıldadı marmoset.

Köy bir bahçeden büyük değildi. Her evin minik bir kapısı ve ince bir dumanı tüten bir bacası vardı. Kurbağa'nın parıltısı, parmak uçlarında yaklaşırlarken patikayı aydınlatıyordu. 'Merhaba?' diye seslendi marmoset. Bir saksının arkasından küçük bir yüz göründü. Yumuşak şeftali-pembe tüyleri ve kocaman gök mavisi gözleri olan bir yaratıktı. 'Ziyaretçiler!' diye ciyakladı. 'Gerçek ziyaretçiler!'

Şeftali-pembe yaratık sıçrayarak yanlarına geldi. 'Ben Çocuk,' dedi, 've burası benim evim!' Bir kulağının arkasına minik mavi bir çiçek sıkıştırmıştı. 'Keşfetmek ister misiniz?' Onları köyün içinden geçirerek her küçük evi gösterdi. Meşe palamudu ekmeği pişiren bir böcek ailesiyle tanıştılar. Minik tabelalar boyayan bir salyangoza el salladılar. Gittikleri her yerde dost yüzler gülümsüyordu.

Sonra köyün en eski evine geldiler. Gri tüylü, uzun beyaz bıyıklı, yuvarlak, tüylü bir yaratık dışarı çıktı. Minik kırmızı örgü bir atkı takmış, ahşap bir baston taşıyordu. 'Hoş geldiniz, yolcular,' dedi ela gözleri sıcacık. 'Ben Köyün Büyüğüüm. Ziyaretçileri pek sık görmeyiz. Bizi nasıl buldunuz?' Kurbağa gururla parladı. 'Arkadaşlığımızı takip ettik,' dedi.

Büyük, yumuşak, kırıksık bir sesle güldü. 'Arkadaşlık en iyi haritadır,' dedi. Onları içeriye böğürtlen çayına davet etti. Minik taburelere oturup köyün hikâyelerini dinlediler. Marmoset kendini cesur ve mutlu hissetti. 'Her küçük evi gezdik,' dedi. 'Ve bir sürü yeni arkadaş edindik!' Büyük başını salladı. 'Ve şimdi birlikte keşfedecek daha çok arkadaşın var.'

Çocuk yerinden fırladı. 'Saklambaç oynayalım!' diye bağırdı. Kurbağa parlak bir şekilde parladı ve marmoset'in kuyruğu sevinçle kıvrıldı. Güneş batmaya başlayana kadar oynadılar. Sonra Büyük, eve dönüş yollarını aydınlatmaları için her birine minik bir fener verdi. 'Yakında yine gelin,' dedi. 'Köyümüz arkadaşlara her zaman açıktır.' Marmoset ona sarıldı ve Kurbağa'nın parıltısı hepsini ısıttı.

Eve dönerken marmoset, 'Eskiden yalnızdım ama şimdi seninleyim,' dedi. Kurbağa gülümsedi. 'Ve bizim koca bir köy dolusu arkadaşımız var,' dedi. 'Arkadaşlık bize keşfetme cesareti verir.' Marmoset parlayan arkadaşına baktı ve bunun doğru olduğunu anladı. Yağmur ormanı artık farklı hissettiriyordu—dostça sesler ve parlak olasılıklarla doluydu.

Dallarına döndüklerinde marmoset çizgili kuyruğunu etrafına sararak kıvrıldı. Kurbağa'nın parıltısı yumuşak bir gece lambasıydı. 'Beni bulduğun için teşekkür ederim,' diye fısıldadı. 'Benimle şarkı söylediğin için teşekkür ederim,' diye yanıtladı. Ve yarın yine keşfe çıkmaya söz verdiler. Yağmur ormanı yumuşak ninnisini mırıldandı ve iki arkadaş yan yana uykuya daldı.

Böylece küçük marmoset, iyi arkadaşların her macerayı daha eğlenceli kıldığını öğrendi. Bir daha asla yalnız kalmadı. Kurbağa yanında ve ziyaret edilecek saklı bir köy varken, yağmur ormanı bir harikalar diyarına dönüştü. Ve sıcak bir akşamda dikkatle dinlerseniz, minik bir şarkı duyabilirsiniz—bir marmoset ile onun sihirli ağaç kurbağası arkadaşının şarkısını.